

(Envio aquesta carta poc abans d'unir-nos a la celebració de la Cena del Senyor. M'hauria agradat que l'haguéssiu rebuda ja ahir o dimarts. Soc molt lent a escriure i si, a més, hi afegim que una de les causes de la lentitud, a més de la de pensar força el que escric, és que peco d'un cert perfeccionisme formal en l'escriptura –no em deixo passar ni una coma mal posada!– ja tenim el perquè de la meva trigança. I encara així em passen coses per alt! Accepteu la meva limitació.)

Molt benvolguts oblats:

Som en plena setmana santa, a les portes del que anomenem el Tríduum pasqual, en què celebrem allò de més important que creiem els deixebles de Jesús: que no és mort sinó que viu! Són tres les celebracions litúrgiques que ens disposem a fer: el darrer Sopar dels apòstols amb Jesús, el record de la Passió del Senyor i la Vetlla Pasqual. Tres celebracions amb un contingut teològic i bíblic de primera magnitud. És veritat que enguany, a diferència d'altres anys, no les podrem viure formant comunitat real amb altres germans en la fe, a les parròquies, a Montserrat o allà on fos. Però això no hauria de fer minvar la comunió entre tots i amb tots els cristians d'arreu del món. Potser al contrari i tot! Que ens ho impedeixi una toxina o un virus microscòpic que, com aquell qui diu, atura el món ens ha de portar a una profunda humilitat. Almenys perquè ens fa sentir febles –i tan forts que ens pensem ser!–, ens fa sentir ignorants –i tan savis que ens creiem!–, ens fa sentir iguals: aquest més que minúscul virus no distingeix entre el primer i el tercer món ni entre pobres i rics ni entre autoritats i súbdits. Ens uneix, doncs, en la petitesa, en la fragilitat; i tant de bo en la consciència que els homes no som els amos de la naturalesa; ens en servim, sí, però a condició que en siguem servidors respectuosos. Però bé, no és d'això que volia ara escriure sinó que vull reflexionar sobre el nucli de la nostra fe que ja us anunciava a l'inici de la carta. Quin és el nucli de la nostra fe? Em sembla important de fer-nos aquesta pregunta, amb sinceritat; la resposta que hi donem és la que donarà sentit a la celebració d'aquest temps culminant de la litúrgia cristiana, que és la Pasqua.

El cristià és l'home que creu en Déu? Sí, però no cal ser cristià per creure en Déu: hi ha milions de persones que hi creuen i no són pas cristianes; i no únicament en països llunyans, sinó també, prou que ho constatem, aquí, a casa nostra. El cristià és l'home que creu en una vida que no acaba en la mort? Sí, és clar, però tampoc no cal ser cristià per creure en un més enllà: també hi ha molts homes i dones que hi creuen sense ser cristians. El cristià, doncs, és el qui creu en un cert tipus de comportament, basat en l'amor, en la justícia, en la veritat...? Sí, naturalment, també això és veritat, però encara una altra vegada hem de dir que tampoc no cal ser cristià per creure en l'exigència d'un camí d'amor, d'un camí de lluita per la justícia, en la recerca de la veritat... Hi ha moltíssimes persones –més enllà i tot de si es consideren o no religioses– que hi poden creure i que, de fet, procuren viure així; tantes vegades ho comentem en el sentit del bon exemple que ens donen.

Totes aquestes respostes, doncs, no aclareixen prou el que és la nostra fe. I encara podem afirmar que tampoc no bastaria de dir que el cristià és algú que vol inspirar i fonamentar la seva vida en la Paraula i en l'exemple de Jesucrist. Certament que el cristià –la paraula ja ho apunta– es defineix en relació, en referència, a Jesucrist. Però per a nosaltres Jesucrist no és –no ho ha de ser– únicament Mestre i Guia, Exemple i Camí. La nostra fe ens demana un pas més, un pas d'una importància i, diguem-ho clar, d'una dificultat decisives.

La pregunta sobre la nostra fe té una resposta precisa i concreta: ser cristià és creure en la Resurrecció de Jesucrist, amb totes les seves conseqüències. Creure que Jesús de Natzaret, el fill del fuster, després de seguir el seu camí tot anunciant la gran i bona notícia –que això vol dir “evangeli”– del Regne de Déu, per ser-hi fidel fins a l'extrem va acceptar el camí de la creu amb una fe, amb un amor i amb una

esperança plenes. I que per això Déu Pare el va ressuscitar, és a dir, li va donar aquella plenitud de Vida que ell havia anunciat, constituint-lo així Senyor, Font de Vida, per a tots els qui creuen en Ell.

Aquest és el nucli de la nostra fe; aquest és el fonament de la nostra vida cristiana. Ho anirem sentint en les lectures de tot el temps pasqual: “Jesús de Natzaret, el crucificat, ha ressuscitat”; “per què busqueu entre els morts aquell qui viu?” I els deixebles es van dient els uns als altres: “hem vist el Senyor”. I sant Pere, en el seu discurs als jueus, no els parla per exemple del sermó de la muntanya o de les benaurances sinó que els diu: “Aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l’ha ressuscitat, l’ha constituït Senyor i Crist; tots nosaltres en som testimonis”. I encara, al cap d’uns anys, quan el governador Festus exposarà al rei Agripa el cas de Pau, que ell ja se’l trobà empresonat, li dirà, senzillament, que “els acusadors tan sols mantenien amb ell algunes controvèrsies sobre la seva religió i sobre un tal Jesús, que ha mort, i que Pau afirmava que encara viu”. En una paraula: el que va trasbalsar les primeres generacions cristianes, i el que en provocà la persecució, no fou pas cap tipus de moral, per bons o estranys que poguessin semblar alguns comportaments, sinó aquest testimoniatge: “Jesucrist és viu, nosaltres l’hem vist”. Feliços, però, nosaltres si ho creiem sense haver-lo vist! La nostra fe ja no es fonamenta en la visió directa, sinó en l’audició del testimoniatge dels primers deixebles: hem vist el Senyor!

Naturalment, aquesta modesta reflexió sobre allò que és el fonament de la nostra fe seria pura xerrameca si d’alguna manera no s’expressava en la nostra vida. Fe i Vida –no ho hem d’oblidar mai– són dues cares d’una mateixa realitat; no creiem paraules buides, paraules que no hagin de tenir una incidència ben concreta en la nostra manera de fer. Sant Jaume, en la seva carta, afirma que “si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta”.

Com que estem, encara, en plena epidèmia us copio un fragment del darrer capítol –“capítol” és el nom que donem a l’al·locució que molts dissabtes o vigílies de grans festes, reunits a la sala capitular després de Laudes, el pare abat adreça a la comunitat– que l’abat va fer concretament dissabte passat:

Aquests dies, a causa de l’epidèmia del Covid-19, ens sentim solidaris de la gent que pateix la malaltia, dels seus familiars, del personal sanitari i d’altres que treballen per ajudar; aquests dies, a més, preguem pels difunts, mirem de donar consol i esperança a través del mitjans de comunicació i dels contactes personals. Però també ens hem de dir una paraula de confort i d’esperança entre nosaltres. Tenim pares, germans, familiars i amics amb risc de contreure la malaltia i algun parent que ja la té. També a la comunitat, n’hi ha alguns que tenen més risc a causa de l’edat o de patologies. I tots podem contraure la infecció. És normal, doncs, que experimentem preocupació, incertesa davant el futur immediat o a mig termini. A més de recordar amb realisme aquells instruments de les bones obres que diuen: “tenir cada dia la mort present davant els ulls” i “desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual” (RB 4, 46-47), podem deixar ressonar dins nostre les paraules del salm 54: “deixa en mans del Senyor el teu destí, ell et mantindrà” (v. 23) i en mans del Senyor ens podem sentir, com diu el salm 130, 2, confiadament “com un nen a la falda de la mare”.

És moment de “posar l’esperança en Déu” (RB 4, 41). I, encara, de fer-nos nostra, també, la pregària del salm 90, tal com proposava fa uns dies el nostre bisbe Agustí: “Digues al Senyor, ‘sou la muralla on m’emparo, el meu Déu en qui confio.’ Ell et guardará del flagell de la pesta. No et farà por l’epidèmia que a migdia fa estralls, perquè ha donat ordre als seus àngels de guardar-te en tots els teus camins” (v. 2-3.5.11). Aquest salm, pregat des de Jesucrist, s’obre a l’alliberament final, quan Déu hi diu: “el salvaré i l’ompliré de glòria; saciaré el seu desig de llarga vida” (v. 15-16). Amb aquesta confiança, i portant-nos els uns als altres en la pregària, podem continuar joiosos el nostre camí perquè en tot “vencem gràcies a Aquell qui ens ha estimat” (RB 7, 39).

Que el Senyor ens guardi tots per les pregàries de Santa Maria!

Finalment, encara, alguns punts diversos, sense ordre d’importància:

1) Fa pocs dies vam saber que el 10 de març va morir l’Enriqueta Altés Amores, de Barcelona. Ja fa alguns anys que a causa d’alzheimer no tenia gens de coneixement. Ella i el seu espòs, l’Antoni de Vilalta, també molt gran, van fer l’oblació la Gaudete del 2008. Portem-los a la pregària.

2) Per si no n’esteu prou al cas sapigueu això (podeu consultar <http://www.abadiamontserrat.net>)

* Montserrat RTV (www.montserratcomunicació.cat) oferirà en directe la totalitat dels actes de culte: **Dijous**, Missa de la Cena del Senyor a 2/4 de 7; **Divendres i Dissabte**, Ofici de lectura i Laudes

a les 8; **Divendres**, celebració de la Passió del Senyor a les 5; **Dissabte**, Vespres a les 6 i Vetlla Pasqual a les 10; **Diumenge**, Laudes a 2/4 de 9.

* Algunes **televisions locals** emetran les celebracions de la tarda de Divendres i la Vetlla Pasqual. I, com cada diumenge, la missa de Pasqua.

* **TV3** continua oferint, mentre duri l'estat d'alarma, la conventual dels diumenges.

* **Canal 33** oferirà la Vetlla Pasqual.

* **Ràdio Estel** retransmetrà bona part dels Oficis, entre els quals la Vetlla Pasqual.

3) A mesura que passen els dies tots anem sabent que familiars més o menys propers, amics o veïns estan afectats –alguns greument– per la Covid-19; fins potser en tenim notícia d'alguna defunció. Portem-los –portem-nos– tots a la pregària, sentim-nos-hi en comunió. Preguem també per tot l'estament mèdic, d'infermeria i auxiliars dels diversos serveis sanitaris. I també per tantes i tantes persones i famílies que, socialment i econòmicament parlant, veuen el futur amb incertesa i preocupació.

4) Com vaig fer en la darrera carta us envio també alguns textos:

* Homilia del papa Francesc en la pregària del divendres dia 27, que alguns devíeu seguir.

* en un mateix document us envio uns fragments de les cartes que fa poc hem rebut dels nostres abats president de la nostra Congregació i primat de tota la Confederació benedictina. Van adreçades a les comunitats monàstiques però m'ha semblat bo de compartir-ne alguns fragments; la del primat, a més, fa alguna referència als oblats.

* Text de mn. Miquel Àngel Ferrer, prevere gironí: *Qui ho ha dit que no hi ha setmana santa?*

* Una homilia meva que vaig fer fa uns anys, al Miracle, en la nit de Pasqua.

5) Després de parlar-ne amb la Faustina, la Maria i l'Àurea –presidenta i secretàries– queda suprimida la trobada prevista per als dies 25-26 d'aquest mes d'abril. I també l'excursió programada per al 16 de maig. Segur que ho compreneu perfectament.

6) Us recordo dues coses: que si algú que rep aquesta carta i els documents adjunts per correu postal té tanmateix adreça electrònica (personal o d'algun familiar físicament molt proper que li ho pot passar imprès) m'ho faci saber, ja que resulta més ràpid i més còmode. I que si algú que ja ho rep per correu electrònic no pot obrir els textos adjunts, per la raó que sigui, també m'ho faci saber i li ho enviaré també per correu.e però d'una altra manera. Gràcies.

I res més. Mirem de celebrar, doncs, amb tant de sentit com puguem la intensitat d'aquestes celebracions, atents als textos que anirem proclamant. Us desitjo una santa Pasqua, que això no hi ha virus que ens ho impedeixi! I que aviat ens puguem reveure.

Molt fraternalment,
Jordi Castanyer.